

104584

F o r e d r a g a v V I D K U N Q U I S L I N G

onsdag 5. juni 1940.

Norske kvinner og menn ! Kampfeller !

Vi opplever historiske dager. Vi står ved et avgjørende vendepunkt i vårt folks liv. I slike tider er det et spørsmål som med vekt gjør sig gjeldende. Det er dette: Hvad er det det gjelder ?

Den tyske rikskommissær skjønnte også at det var et spørsmål som vi her i Norge naturligvis måtte stille oss. Han la oss på hjerte, i sin tale lørdag 1. juni, at vi skulde studere den tid vi lever i, forstå den, og så handle under ansvar. Det er det samme vi i N S har sagt i 7 år. Vi skal forstå den tid vi lever i, vi skal forstå at vi lever i en avgjørende tid, og at meget for de kommende slekter avhenger av hvad vi gjør. Vår største seer, vor største dikter og profet Henrik Ibsen har sagt det samme:- " Merk hvor du står du norske bror, lær tidens lov, den tåler ingen tross."

Hvad er det vi opplever ? Hvad er det det gjelder for oss ? Vi står utvilsomt ved et av de største vendepunkter, ikke bare i vårt folks historie, men i alle tiders historie. Det som vi opplever, den kamp som vi i N S står i idag, det er kampen mellom to tidehverv. Det er kampen mellom det gamle tidehverv, som våre motstandere representerer, og det nye tidehverv som vi i vår nasjonale bevegelse går inn for.-

Les tidens lov ! Den tåler ingen tross ! sa Ibsen, og har føiet til: " Cavour og Bismarck skrev den og for oss."

Idag er disse ord aktualisert ved Italias og Tysklands nye nasjonale samling, i en ny og bestemt form som innvarsler en ny verdens-epoke. Det er den verdens-epoke vi skal forstå, vi skal forstå den og handle derefter. Vi vet det begynte på den måten at Tyskland og Italia ut fra de vanskelige kår som verdenskrigen skapte for dem, vant frem til en ny organisasjon av sin stat og sitt samfund, og at Tyskland også derigjennem fullbyrdet sin nasjonale samling, som det var blitt hindret i i århundreder sammenlignet med de andre europeiske folk. Men denne samling blev møtt av Tysklands fiender og ut fra denne kamp mellom stormaktene, som etterhånden viklet sig frem, oppstod det også en kamp mellom ideologiene, samfundssystemene, de samfundssyn som disse verdensmakter var uttrykk for, på den ene side liberalismen, det gamle demokrati med sitt hjerte og hode i England, Frankrike og Amerika, og på den annen side den nye ordning med sitt hjerte og sitt hode i Tyskland.

Man sa da dette brøt løs i september at nu var det ikke en kamp mellom ideologier, men den rene og utilhyllede maktpolitikk. Det var ikke sant. Enhver av oss er overbevist om at dette er en kamp mellom ånd og ånd, mellom system og system, dette er en kamp mellom gammelt og nytt, og vi må velge vår plass her, hvad enten vi vil eller ikke. Og ut av denne kamp mellom ideologier, som ytrer sig tilsynelatende som en kamp mellom verdensmakter, kan vi være overbevist om at det kommer frem en ny verdensordning, ett nytt mellempøkelig forhold, en ny ordning av forholdene mellom stater og folk. Dette må være meningen, ellers vilde det ingen mening være ved det hele. Det som begynte i Mellem-Europa brer sig mere og mere over hele verden. Vi ser tydelig at det ikke er bare en kamp mellom stormakter. Hvorfor blev de hollandske nasjonalister arrestert da krisen blev akutt ? Hvorfor arresterte man nasjonalistene i Belgia ? Hvorfor arresterte de Mosley og hans folk i England hvis ikke denne kamp gjaldt ideene, synet på livet ?

Men innen rammen av dette - som jeg ikke skal tale mer om her i kvell - er det et spørsmål som står frem for oss som det aller viktigste, som den ledende idé i det hele, og som på det nærmeste er knyttet sammen med den verdenskamp som vi står i. For det første er vort lille land med sine 3 millioner innbyggere og de 2 millioner ettlinger det har ute

i verden ett viktig strategisk punkt i denne storkamp, ett nøklepunkt i denne verdenskamp, og vi er kanskje også en av hovedhjørnesteinene i den verdensordning som skal bygges opp. Det skal vi aldri glemme. Det maner oss til innsats. Til pliktfølelse og ansvar. Men bak dette står som vår første og fremste oppgave en annen, og uten den blir allt annet for oss ingen ting. Vår store seer og dikter Ibsen, han har sett det og sagt det. Historien er til å lese. Den er det beste grunnlag for en statsmann. Utenriksminister Koht's virksomhet motbeviser ikke det, til tross for at han er professor i historie. Men dikteren ser det klare og uttrykker det kortere. Han sammenfatter det som er den levende idé i det hele. Og han sier at det som det kommer an på, det som er linjen i det norske folks liv og historie, det er kampen om den nasjonale enhet. Det som går gjennom det norske folks hele liv og historie, det er kampen mellom dem som kjemper for Norges enhet og selvstendighet og dem som av egeninteresse holder folket splittet og dermed ødelegger dets frihet og selvstendighet, og utleverer det til fremmedherredømme. Den kamp har stått fra dette folk blev samlet for tusen år siden, og den står den dag idag.-

Jeg skal ikke holde noen leksjon i historie her, det er ikke derfor vi er kommet sammen her ikveld, men jeg vil bare minne om dette: Går vi gjennom Norges historie så ser vi det, hvorledes Harald Hårfagre måtte slå ned fylkeskongene og bygdehøvdingene som satt rundt på nessene. De vilde være sig selv nokk, bare tenkte på sig og sin "frihet", Friheten som for dem betydde retten til å herske. Friheten for dem til å gjøre hvad de vilde tross den voksende idé at det er noe som heter Norge, Nordveien, fortroppen for den nordiske rase, den germanske rase. Kampen stod mellom de personligheter som forstod nødvendigheten av den nasjonale enhet, den enhet var ikke nødvendig bare som maktgrunnlag for en personlighet, men den var en betingelse for at det norske folk skulde kunne leve sig frem som ett folk. Men fylkeskongene og bygdehøvdingene satte sig, i sin blinde egeninteresse, ikke imot at daner og sveer trengte sig inn over Norges grenser og satte sig fast i landet. De forskrev sig til utenlandske konger, de bøide sig for deres krav, krav som mere og mere bar karakteren av ett rent overherredømme.-

De som samlet Norges rike dengang slo dem som stod mot landets ening, men slo dem ikke tilstrekkelig. Gang efter gang satte disse folkene Norges selvstendighet i fare. Vi kjenner vår historie fremover og vet hvorledes det gikk. Og da det neste tidehvert i vår historie kom, og vi igjen fridde oss fra fremmedherredømmet og skapte oss en ny ordning, så vet vi at det var så som så med deres interesse for landet. Da det såkaldte frihetsverk som vi førte frem i 1814 skulde fullendes gjennom det 19 århundre, men vi vet allesammen hvorledes det artet sig. Vi vet hvorledes høire dengang var, hvorledes storfolket, embedsmannsklassen i Norge stod imot Norges virkelige frigjøring. Vi som er litt eldre husker fra vi var smågutter, at de som dengang kjempet for det nasjonale Norge, de som dengang var uttrykk for den virkelige folkevilje, hvorledes de blev hundset og hånet, hvorledes man ikke vilde hilse på dem, hvorledes det oppstod splid i familiene, hvorledes de overfalt smågutter. Jeg husker selv fra jeg var liten gutt, hvorledes man når vi kom med det rene flagg, rev flaggene i stykker og overfalt oss.

Hambro og Hambro-høire har sin forhistorie.

Ettersom Norge er en av Norges enhet, Norges politiske enhet, moralske enhet og økonomiske enhet er en betingelse for alt annet, det er en betingelse for at Norge skal kunne hevde sin eksistens som et selvstendig rike og det norske folk sitt liv som selvstendig folk i folkenes fellesskap. Det er den ide som er gått gjennom hele vårt arbeide i denne tid, å gjennomføre den nasjonale samling og gjenreise Norges enhet.

De hadde ikke forstått hvad det gjaldt de ledere som styrtet Norge i den ulykke som vårt land og folk nu er kommet ut i. Hvis de hadde hørt på hvad vi i NS har skrevet og talt gjennom alle disse år, så ville ikke dette ha skjedd i Norge som nu er skjedd. De styrende har ikke forstått det, og det norske folk har ikke forstått det. De har ikke villet høre på dem som har forstått det. De har ikke villet høre på det fordi de har fått tutet ørene fulle, fordi de har været forgiftet av en propaganda som var mot det norske folks livsinteresser, som stod i fremmede makters tjeneste, som ikke ville det norske folks vel, som ikke var noe uttrykk for det norske folks livsvilje. De ville ikke forstå det fordi det var mot deres egeninteresser, de stod i den gamle front, de stod i sin partifront, de stod i sin systemfront, som var en verdensfront. Og eftersom kampen antok karakteren av en motsetning mellom Tyskland på den ene side og England på den annen, så var deres stilling gitt. Deres partitagen blev diktert av deres egeninteresser, og fornuften talte ikke. Det måtte i tilfelle være en meget innskrenket fornuft, for den ga sig uttrykk i følgende resonnement :

"Hvis Tyskland, og dermed den nye ordning, vinner krigen er vi ferdige. Da er vårt partipolitiske system ferdig, da er vårt plutokratiske system ferdig, da er vår hele makt og den internasjonale kapitalmakt ferdig og dermed er vi selv ferdige. Derfor må Tyskland ikke vinne krigen. Derfor må vi gjøre hvad vi kan for å hindre at Tyskland vinner krigen, vi på vår front her oppe i Norge og Norden."

Krig hadde de ikke lyst på. Det var jo nokså vågsumt og risikabelt også for den enkelte, og det var ikke egentlig det de spekulerte i. Men hvis krigen ikke var til å unngå - og den politikk som de førte måtte føre til krig - gjaldt det å komme inn på den "rette" siden, som de sa. Ikke på den "gale", for kom de inn på den "gale" siden, kom de inn i krigen på Tysklands side, var de også ferdige.

Det var dette resonnement som var bestemende for disse politiske spekulanter. For den borgerlig-marxistiske maktklikk i dette land. Dette fra et nasjonalt synspunkt så forbryderske resonnement var bestemende for deres politikk. Det er en politikk som strider mot Norges nasjonale interesser. Det er de britisk-franske direkte invasjonplaner i landet vårt, og våre statsmakters og demokratiske politikeres maskopi som er skyld i vår ulykke. Og det norske folk har sin direkte del i denne skyld. Et folk har det styre det fortjener, og det får derfor også den skjebne det fortjener. De ville ikke forstå så enkle militære kjensgjerninger som den at flyvevåbenets utvikling hadde helt forandret Norges militær-politiske stilling. De ville ikke forstå hvad vi i NS sa, og hvad jeg for min del sa gang på gang : Resoner som dere vil i politisk henseende og i ideologisk henseende, men forstå dog den enkle kjensgjerning at Norge kan ikke føre noen storkrig med Tyskland. Vi kan til nød greie en krig mot England. Men forstå hvad der skjer hvis engelskmennene kommer her. I beste fall blir Norge bombardert sønder og sammen. Vi har jo anledning til å konstatere sannheten i denne advarsel oppe i Nordnorge, hvorledes det ville ha gått hvis engelskmennene hadde besatt landet vårt, i tillegg til det har vi hatt anledning til å se i Holland og Belgien hvorledes det ville gått, hvad der ville skjedd hvis våre partipolitikeres ønsker var gått i oppfyllelse. Våre partipolitikere var engasjert i den ene verdensfronten. Da Tyskland og Russland stod fiendtlig mot hverandre skrev Arbeiderbladet at den norske arbeiderklasse skal med alle midler forsvare bondestaten i øst mot Tyskland. Og da så fronten der plutselig svinget, så svinget de også over fra Moskva til Paris og London. Det var opplagt spill. Det er så klart som det kan være, og ingen kan bebreide oss i NS for at vi ikke har sagt tydelig fra på det punkt.

Jeg for min del har sagt det tydelig fra også på et annet punkt. Ifjor sommer da det blev helt klart for mig at krigen kom og at den forbryderiske politikk som våre statsmakter førte med sin folkeforbundspolitik og alt det annet, ville drive Norge inn i krigen og inn i den eventyrpolitikk som vi nu opplever i så formildede former som man ikke hadde kunnet håpe på, da gikk jeg til Forsvarsdepartementet og nektet og gjøre militærtjeneste i den politikks tjeneste.

Jeg vil gjerne her ha sagt dette, som jeg hittil ikke har sagt til andre enn mine aller nærmeste. Det viser at også på det punkt er jeg ingen landsforreder. Jeg ga tydelig beskjed. Jeg sa til disse folk : Hvis dere ønsker å sette saken på spissen, så gjør det. Jeg for min del setter ihvertfall saken på spissen. Det var av ansvarsfølelse og dyp overbevisning jeg tok dette skritt og ikke for å gjøre reklame eller propaganda. På hundreder av spørsmål fra NS-folk om deres stilling til det spørsmål, har jeg svart at hvorledes de vil stille sig, det får bli deres personlige sak. Men jeg er nå på det rene med at når man kommer i en slik situasjon, så har den enkelte plikt til å overvåre hvad han skal gjøre, ihvertfall den som tenker, ihvertfall den som beskjeftiger sig med stats- og samfundsstyre. Han er forpliktet til å reflektere over det som skjer, og så gjøre det rette. Vi har ingen forpliktelse til blindt å følge en militærordre når den handler mot det norske folks livsinteresser. Tvertimot vi er forpliktet til å sette oss imot en slik ordre, om nødvendig med våben i hånd.

Våre lederes politikk var oplagt. De bedro det norske folk. Deres folkeforbundspolitikere kom gang etter gang i fra Genf og fortalte at Norges nøytralitet var anerkjent. Det var løgn. Det var en løgn fra disse partiføreres side. Og det var mere enn en løgn, det var en forbrytelse mot det norske folk. De førte det norske folk bak lyset. De lot England forstå at England kunde komme inn her i landet, og fra midten av februar var de på det rene med Englands operasjonsplaner i Norge. De måtte vite hvor engelskmennene vilde gå iland i Norge, nemlig i Stavanger, Trondheim og Narvik og muligens ved Kirkenes. Men de gjorde ingenting for å møte Englands invasionsplaner, som også kom offentlig tydelig frem i den britiske og den franske presse, som kom tydelig frem fra ansvarlige britiske statsmenn, og som også kom frem på andre måter, bl.a. ved den nylig fratrådte britiske krigsminister, Hore Belishas krigsartikler i "Tidens Tegn". Det var ganske klart at England hadde invasionsplaner i Norge for derigjennem å ramme Tyskland. Men våre ledere lot sine herrer, engelskmennene, forstå at de kunne bare komme. Norge er rede til å ta imot dere og være med i spillet på denne måte. Det er videre ganske klart, ikke bare på grunnlag av uttalelser av ansvarlige tyske statsmenn, men fordi det var i Tysklands åbenbare interesse, at Tyskland ikke aktet å krenke Norge og Nordens nøytralitet. Tyskland var tilgodesett ved et nøytralt Norge. Tyskland hadde ingen annen interesse her i Norden enn å kunne oprettholde nøytraliteten og dermed opnå handelsforbindelsen med Norden og delvis med den øvrige verden. Det er ganske klart. Man behøver kun å se på realitetene. Det er helt oplagt at Tysklands interesser var tilgodesett med en sikker nordisk og norsk nøytralitet. Men i det øieblikk det begynte å bli tvil om nøytralitetens ærlighet, i det øieblikk Tyskland begynte å fatte berettiget mistanke til de folk som pliktet å overholde Norges nøytralitet, om at de drev dette falske spill, da blev situasjonen en ganske annen, da var Tysklands livsinteresser truet. Og så kom det åpne brudd på Norges nøytralitet ved Altmark-affæren, og endelig den 7., 8. og 9. april da England går direkte til aksjon mot Norge og våre statsmakter ingenting gjør for å møte dette nøytralitetsbrudd overensstemmende med folkerettens bestemmelser. Det er bestemmelser som våre statsmakter og det norske folk i sin store masse har tatt meget lett, men som folkeretten tar ytterst alvorlig. Folkeretten tar meget tungt på at en stat ikke verger sig mot nøytralitetskrenkelser.

Da kom Tyskland, som vi alle burde vite, måtte komme. Vi i N S så på forhånd tydelig: England kommer inn i Norge. England går til invasjon i Norge. og så kommer Tyskland.

Men hvad gjorde statsmaktene ? Tyskland kom med et tilbud som er helt i overensstemmelse med folkeretten. For å verge sig mot nøytralitetskrenkelsen tilbød de Norge sin støtte i denne kamp, og det tilsa Norge garantier for dets territoriale integritet og for dets politiske uavhengighet. Hvad gjorde våre ledere som ikke våget å skyte torpedoer mot "Cossack", og som ikke foretok sig det minste mot den engelske mineutlegging i vårt territorialfarvann, jo de går til mobilisering mot verdens største luftmakt og militærsmakt etter at den er kommet midt inn i landet. De ga mobiliseringsordre natten til 9. april, med torsdag som den første mobiliseringsdag. Vi i NS karakteriserte dette som en forbrytelse. En forbrytelse mot folkeretten og en forbrytelse mot det norske folks livsinteresser.. Det var en forbrytelse mot folkeretten å tvinge det norske folk til kamp for uretten. Vi i Norge skulle jo være et folk - man kan vel si det uten å rose sig selv - med en utpreget sans for rett og urett, det er ikke noen folk i verden som har været mere begavet i lovkyndighet enn romerne og det norske folk - men lederne prøv det norske folk til kamp for uretten. Man sendte den norske ungdom i krig for uretten og man forgiftet totalt de norske sinn og slet dem moralsk opp i denne kamp. Det eneste som kunne ha forsvaret den fremgangsmåte måtte være at det norske folks livsinteresser derved blev tilgodesett. Men det er nøyaktig det motsatte som er tilfellet. De norske livsinteresser tilsa oss nettopp å handle i overensstemmelse med folkeretten. Det norske folks livsinteresser tilsa oss å komme til en ordning med Tyskland. Og denne ordning ville til og med være gunstigere enn Danmarks ordning. Vi hadde stått der med folkeretten i ryggen. Da Tyskland kom for å hjelpe oss, for å kaste ut de som krenket vår nøytralitet, skulle vi med tåk tatt imot det tilbudet. Og vi skulle stillet våre stridskrefter sammen med deres stridskrefter for å kaste engelskmennene ut herfra. Da hadde vi hevdet både folkeretten og vår nasjonale ære, istedetfor det militære og politiske tøv som vi er kommet bort i.

Jeg vil ikke tale nedsettende om den enkelte soldat og heller ikke om den enkelte officer som har været kastet ut i denne fortvilede stilling og som visstnok har kjempet på en tapper måte for det som han trodde var Norges sak. Jeg vil ikke si noe vordt om dem. Men alle må innrømme at dette har været en fortvilet historie som det norske folk er bragt ut i. Og hvis det hadde gått som disse statsmakter ønsket, hvorledes hadde det da været med Oslo og landets centrale deler. De ville lidt akkurat den samme skjebne som Narvik og byene i Nord-Norge nu efterhånden får prøve. Det hadde det norske folk måttet gjennomgå hvis det hadde gått efter våre statsmakters ønske. De fortalte det norske folk at 100.000 engelskmenn var nådd ned til Oplandene og Hedmark og var ferdig til å gripe inn, og derved narret den norske ungdommen til hensiktsløs blodsutgydelse, til unyttig ødeleggelse av materielle verdier.

Det var i denne situasjon at vi i NS tok regjeringsmakten. Vi tok regjeringsmakten fordi at under en slik situasjon så har enhver nordmann, enhver borger av samfundet som har evnen til det, også plikt og rett til å søke å ercise en ordnet statsmakt på benene. Vi hadde også forsåvidt en lovlig rett til det, som vi var den eneste politiske organisasjon som var igjen her i landet. NS er et lovlig parti. Det er et av statsmaktene allerede for 7 år siden legalisert parti. Og her i Norge fremgår regjeringsmakten av partidannelsene efter den rettspraksis som er blitt hevdet i de to siste menneskealdre. Vi i NS tok makten med lovlig rett (i allfall med større rett enn de selvvalgte stortingsmenn satt som storting) og med den høiere rett som den følelse gir, at man bærer på noe som er folkets egentlige vilje, som er det som kan tjene til folkets virkelige beste. Når 3/4 av en families medlemmer går fra forstanden og begynner å slå istykker innbo, spørres det ikke om folkelystemning, da spørres det om å bevare hedet koldt og bringe de andre til fornuft. Det var det NS søkte å gjøre. Vi søkte å få våre landsmenn til å forstå den situasjon som vi var bragt opp i og søkte å bidra mest mulig til å bringe forholdene på rett kjøl. Vi stod som representanter for den virkelige norske folkevilje og vi stod som representanter for

som vern for den politiske enhet i dette land. Det var bare 6 dager vi satt og vi rakk ikke å skape en ny verden på disse 6 dager. Jeg vil heller ikke si at alt det vi gjorde var såre godt. Men vi gjorde da ihvertfall ingen dumheter og vi misbrukte ikke vår stilling. Vi fikk mere og mere statsapparatet i vårt land i orden, og vi reddet livet for hundreder, ja kanskje for tusener av nordmenn.

Vi gjorde også en annen ting. Vi fikk anledning til å vise vårt ansikt vi i NS. Vi hadde kjempet imot marxismen i dette land. Vi hadde bokjempet de marxistiske ledere som ville påføre dette land et system som betød fremmedherredømme og som ikke ville bety sosial velstand og rettferdighet, men knebling og utbytning av det arbeidende folk. Vi satte oss mot det. Og vi stanset den bevegelsens fremmarsj i dette land. Det gjorde vi i 1936 vi i NS. Og vi vet allsammen hvem det var som høstet fordelen av den kamp i partipolitisk henseende, hvis det skulle ha noen avgjørende rolle. Det var Høyre det. Vi vet også, vi i NS, at vi dengang slo løs, ikke på selve grunnordet. Vi vet jo meget godt at marxismen er ikke noe som kommer av sig selv, det er ikke noe grunnord, men grunnordet det er liberalismen. Det er det kapitalistiske system, det er den internasjonale jødedom. Når vi ikke isteden slo ned på Høyre, slo mot de andre borgerlige partier, var det først og fremst fordi faren for en marxistisk omveltning var overhengende for landet vårt, og vi ofret taktikken på fedrelandets altar. Vi slo og stanset marxismens fremmarsj. Vi vet jo allsammen hvorledes dette har skapt den lønngitasjon mot NS, om at vi motarbeider det arbeidende folk. Tvertimot NS det er den riktige arbeiderbevegelse, likesom NS er den sanne bondebevegelse. Det vet alle de som kjenner vår bevegelse litt nøiere. De dager vi satt ved makten fikk vi anledning til å bevise dette i praksis. Vi gjorde det ikke for å vinne stemmer - det spiller ingen rolle for oss - men fordi det er vår ærlige mening. Derfor forsvarte vi det arbeidende folk i de dager vi satt ved makten, da de blev kastet ut det ene sted efter det annet fordi man trodde man hadde fått spill, tok vi dem i forvar. Vi søkte å holde bedriftslivet igang da det blev stanset. Vi sørget for utbetaling av lønninger til arbeiderne da bankene blev lukket og vi prøvet på alle måter å gjøre skjell og rett også i disse saker.

Og så lærte vi våre riktige fiender grundig å kjenne. Vi lærte det som vi visste før, men som vi nu har fått prøvet dypt inn i våre sinn, hvem som er den nasjonale bevegelses fiender, hvem som er fiender av den norske enhet, de døde fra Hafrsfjord som står opp igjen. Idag kjenner vi dem, om vi ikke kjente dem før. Vi vet hvorledes de retter sig sammen, hvorledes "nordmenn alltid skal være med når Norges mørke skal hugges ned". Vi opplever akkurat det samme som de har opplevet våre forfedre gjennom århundreder når de kjempet for nasjonal enhet og dermed for nasjonal selvstendighet. Vi opplever at disse fylkeskonger og neshövdingar og bygdehövdingar forfølger sine egne interesser uten hensyn til de nasjonale interesser og hvorledes de på det vis ofrer Norges selvstendighet. Det skal vi i NS ikke glemme.

Det blev fortalt, at hvis vi kom vekk, så ville fiendtlighetene innstille og kongen ville komme tilbake og alt ville bli storartet. Vi trodde ikke noe på det i NS. Men det var ikke våre personer det stod på, det var ikke vår personlige ergjerrighet det gjaldt. Disse folk som talte med andre omdisse ting, men ikke med oss, ikke med sine landsmenn - og vi er jo ikke slike grønskollinger ihvertfald at man ikke kunne tale med oss - de snok sig inn bakveien, de gikk bak sine egne landsmenn, og her gjaldt det dog Norges selvstendighet.

Man sier at vi satt på tyske våben, men det er iallfall riktigere å si, at om det ikke hadde været noen okkupasjon av Oslo og Østlandet dengang, så skulle vi ha beholdt regjeringsmakten. Vi hadde makten i Oslo, i Stor-Oslo og omegn og utover landet med. Vi skulle ha holdt makten hvis vi hadde hatt de fric hender som en okkupasjon selvfølgelig hindrer. Det er ikke sant at NS ikke hadde noen tilslutning i folket i de dager. Vi hadde tak, vi fikk mere og mere fast tak hver eneste dag. Vi kjenner nordmennenes mentalitet og psykologi. Harald Haarfagre samlet Norge til et rike og Olav Trygvasson og Hellig Olav samlet og kristnet det og fikk det for alvor sveiset sammen. Men disse samlingsmenn preket ikke ideer og prinsipper og slike ting for det norske folk. De ga dem valget mellom å bøie sig eller kamp. Og selvom man ikke bruker slike midler idag, så er den norske mentalitet den samme. Det er heller ikke for ingenting at når et parti kommer til makten, et parti som skal være en idealistisk bevegelse, så må partiet lukke sine rekker for tilstrømmingen. Vi erfarte det i de dager. Vi så hvorledes folk i hundrevis meldte sig for å være til tjeneste for vår sak. Vi så at arbeiderne for alvor begynte å finne frem til Nasjonal Samling. Vi stod i den tid umiddelbart foran en sammensmeltning av NS og arbeiderbevegelsen. Derfor skulle vi vekk for at de plutokratiske kretser, som er Englands lakeier i dette land, igjen skulle råde grunnen og kunne krype frem av sine skjul.

Dette har været en dyr lærepenge for oss i NS. Men en ting har brent sig inn i vår sjel og noe er vi blitt fullt og helt klar over. Plutokratene er våre fiender og de farligste fiender for Norges selvstendighet og enhet. Når NS igjen tar makten, skal vi ta makten ved folkets hjelp. Vi skal bygge den nye orden fra grunnen av og ikke fra toppen. Det er så sant som det er sagt av en av alle tiders største statslærde at folket er høderligere enn de store, for folket vil ikke utbyttes, men de andre vil utbytte, og i denne utbytning blir også hensynet til det nasjonale å bli gitt på båten.

Disse hårde dage har vist oss den vei som vi nu må gå. Det er ikke klasskampens prinsipper vi preker. Langt fra, det vi vil er forsoning mellom

klassene, utjevning mellom klassene, og vi vet også at det er jo allerede nu mange fra lederne innen næringslivet som er kommet til NS, og det blir stadig flere og flere som begynner å forstå oss i den leir, som begynner å forstå NS' ideer og hvad vi egentlig vil. Men dette har vi lært, at de plutokratiske kretser kan vi ikke som hele stole og bygge på. De er mot oss. De er mot vår bevegelse. De er mot det nye. De er mot den nasjonale enhet. De er mot Norges sak. De er mot folkets sak. Vi har visse klikker i dette land, akkurat som i gamle dager da byggekongene var imot Norges samling. Vi har finansklikkene og alle disse klikker som smykker sig med navnet demokrati, men som i virkeligheten ikke er annet enn et fannssvelde - hvor mange det er er ikke godt å si - det kan være en 4-500 kanskje som regjerer i dette landet gjennom pressen, gjennom sine partipolitiske systemer og gjennom sine utenlandske forbindelser. Og bak disse vet vi hvem står. Det er England. Hodet i dette dødsdømte system er England og bak det den internasjonale jødedom. Hvad vi har sett og gjennomlevt i de 6 aprildager og derefter, har vist oss hvor nødvendig det er at det blir ryddet grundig opp i det anglomane plutokratiske klikkevesen i Norge, hvis det skal vinnes frem til et nasjonalt riksstyre, sterkt nok til å holde det hele sammen og hevde Norges selvstendighet.

Intet viser tydeligere hvor langt hvor langt vårt norske folk var kommet ned i den internasjonale politikks forvillelse enn dette at de lot en folkefremmed jøde som den rømte president i Normannsforbundet, den rømte formann i telegrambyrået, den rømte medarbeider i Morgenbladet, den rømte parlamentariske fører for høire, den rømte formann i utenrikskomiteen, i mange år være den bestemmende politiske personlighet i dette nordiske landet. Og på toppen av det får han storkorset av St. Olav for statsborgerlige fortjenester. Nu må denne fornedrelse vel kunne bringe det norske folket litt til eftertanke.

Så dypt har vi som folk vært nede at vi har latt dette skje, og ikke bare latt det skje, men vi har synes at det har vært i full orden. Når enkelte av oss har hevet sin røst mot dette maktmisbruk og folkebedrag, så er vi blitt avfeiet. Det er blitt sagt oss at slike ting ikke må nevnes. Da det f. eks. i Porsgrunn blev nevnt i ett flyveblad, så vakte det uhyre anstøt i Skiensfjorden med sine 30 - 40 tusen mennesker. Så dypt har vi vært nede her i Norge i nasjonal henseende og det er på tide at vi reiser oss igjen. Og da gjelder det først og fremst den nasjonale enhet.

Ikke engang den nasjonale enhet i den gammelliberalistiske betydning eksisterer i vårt land idag. Endog landets tusenårige territoriale enhet er blitt brutt. Nord-Norge er engelsk vasallstat. Norge er splittet i to. I Nord-Norge sitter engelskvenlige statsmakter og fører krig mot sitt eget fedreland. For hver dag blir de mer og mer innviklet i den engelskjødiske kapitalnets nett. De utleverer Norges handelsflåte til utlandet, de utleverer Norges gullbeholdning til England, de mobiliserer nordmenn i inn- og utland til kamp i britisk leietjeneste, stikk imot grunnlovens paragraf 25 som forbyr norske statsmakter å stille norske soldater i fremmed makts tjeneste, og stikk i strid med det norske folks vilje og livsinteresser, ja, direkte mot Norge. Frihetsmennene er blitt Englands og jødedommens leieknekter. Norges territoriale enhet må gjenopprettes, og Norges politiske enhet må gjenopprettes.

Ved siden av er det idag andre krav som melder sig. Når våre økonomiske resurser er så innskrenket som de er blitt, tvinger det oss til økonomisk organisasjon. Vi tvinges til å innføre ett økonomisk system som det Italia og Tyskland har gjennomført. Ikke slik at det blir en efterligning, det er ikke det som det dreier sig om her, men det tvinger sig frem en nasjonal- og socialøkonomisk organisasjon.-

Det er ikke det gamle spørsmål om kapital og arbeide det her gjelder, men den nypolitiske økonomiske og sociale ordning av næringslivet. Hvad var det som tvang frem den økonomiske omorganisasjon som Italia og Tyskland gjennomførte ved fascismen og nasjonalsocialismen? Det var den økonomiske tvangssituasjon. Det var det at disse store nasjoner på et begrenset område var henvist til innskrenkede resurser, som fremtvang gjennomføringen av en omorganisasjon av det økonomiske liv. Det er det samme vi nu må skride til her i Norge, vi er nødt til å gjennomføre en organisasjon av næringslivet og pengevesenet, og i forbindelse med det en omlegning av hele vår utenrikshandel på grunnlag av de nye forhold som er skapt. Og sammenhengen i den europeiske folkeverden har alltid vært så stor at de politiske og økonomiske grunnsetninger som er trent igjennem i de store kulturland, også har øvet avgjørende innflydelse på de andre. Med dette følger også ett annet overordentlig viktig spørsmål. Eftersom denne organisasjon settes ut i livet, vil motsetningen mellem kapital og arbeide så å si forsvinne av sig selv. Den overmektige stilling som kapitalen har hatt, vil litt efter litt skrumpe inn og det hele bli satt inn i den nasjonale produksjons tjeneste, bygget på arbeide. For det prinsipp som karakteriserer den nye ordning, er at pengene ikke lenger skal være målet, men alene ett middel i arbeidslivet, ett middel i produksjonen.

Det er disse to ting som tvinger sig frem ved siden av gjennomføringen av den nasjonale enhet; og så på grunnlag av den økonomiske nyordning kommer også av sig selv grunnlaget for den nye politiske ordning, ikke bygget op på et partipolitisk system, det politiske redskap for plutokratiet, men det som vi i NS kaller riksting og laugsorganisasjonen, det at landets nasjonalforsamling skal være et riksting som settes sammen, ikke av partipolitikere, men av representanter for arbeidslivet, for næringslivet og for kulturlivet.

Det er disse store ting som vi i NS går inn for og som kjennetegner den nye tid. Men betingelsen for alt dette eller i hvert fall det viktigste grunnlag for alt dette er at vi får fred. Det at Norges nøytralitet igjen kan gjenoprettes. At vi får fred med Tyskland, at vi får en ordning med Tyskland. I dag er Norge i krig med Tyskland. Vi må få gjenoprettet Norges nøytrale stilling, som det norske folk alltid har gått inn for. Altså freden med Tyskland må gjenoprettes. Norges nøytrale stilling må gjenoprettes, Norges nasjonale enhet, dets territoriale og moralske enhet og dets politiske enhet må gjennomføres, partipolitikken likvideres og en økonomisk nyorganisasjon innskrenke kapitalens byrde på arbeidslivet; regulere forholdet mellom kapital og arbeid, opheve klassekampen og øke produksjonen og utnyttelsen av landets hjulpekilder. Det er i korthet, ved siden av en nasjonal bondepolitikk det NS går inn for i denne tid, og dets gjennomføring er en nødvendig betingelse for den norske nasjons beståen og utvikling. Det norske folk må få en stats- og samfundsordning som stemmer overens med den fremtredende europeiske nyordning, men samtidig skapt ut fra de særlig norske forutsetninger.

Og så, kampefeller, er det jo så at mange av oss har hatt en hard tid i disse ukene. Men til min store glede kan jeg konstatere at det bare har stålsatt vår bevegelse og den enkelte. Man lærer ikke å svømme uten å gå i vannet. Man blir heller ikke kjemper uten å være i kamp, og vi i NS har gått igjennom mange kamper. Det er mange skuffelser vi har gått gjennom. Vi har opplevd to valgskuffelser, etter at våre krefter var spent til det ytterste. Det er jo også gjerne slik at når en arme lider to store nederlag etter hverandre, er den som regel ferdig. Men NS har reist sig igjen etter alle skuffelser fordi vi bærer en ide som lever og fordi vi vet at standhaftighet er det eneste som bærer frem i store ting. Også de nuværende vanskeligheter skal vi komme igjennom.

Hvem er disse folkene som tror sig kallet til å domme oss. Hvad er det som berettiger dem til å være dommere over oss? Er det deres klokskap eller er det deres forutseenhet? Er det deres karakteregenskaper eller er det deres fedrelandssinn? Er det deres innsats eller hvad er det som gir dem rett til å optre som dommere over oss og over NS? Hvem er det som har kalt tyskerne inn til landet? Er det ikke statsmaktene og folkeforførererne som med sin politikk gjorde at Tyskland blev nødt til å gripe inn og hadde den hele folkerettslige grunn til å gjøre det? Nei, disse folk har ingen rett til å være dommere over oss. Vi vil ikke tåle at de setter sig til dommere over oss. Vi må være på offensiven mot disse stympere. Feige er de når man tar dem fatt. Våre verste fiender det er Høirekvinnens klubb, og går man disse ryktesmeder på klingen enkeltvis, så vet man hvor langt de oprettholder sitt snakk. Det var en NS-mann i et av våre fylker som blev ruinert ved rykter og snakk. Men nu har en av disse kvinnelige skygger fra Hafrsfjord fått mot sig en skadeserstatning på 25.000 kroner, og det virker hemmende på tungebåndet. Gå disse folk på klingen enkeltvis. Trekk dem til ansvar. Send rapporter inn om alle de kronkelsor som vi er utsatt for. Dette er ikke klage og klynkeskrik, men vi vil ikke tåle denne trafikk. Vi skal gå til angrep mot disse folk. Det er vi som har rett til å optre som anklagere, og det er store anklager vi reiser mot dem. De er ikke kallet til å være dommere over oss, men vi skal anklage dem for folket dag og natt, inntil de har fått sin dom. Disse folk er det som har ført vårt fedreland i ulykken og nu søker å kaste skylden på andre. Det gjelder for NS å gå til arbeidet med fornyede krefter.

Da vi opgav regjeringmakten, da var det ikke et skritt tilbake for å ta

to skritt frem. Det var et steg oppad til det endelige mål. Hvis vi ikke hadde tatt makten, vilde ikke historien ha tilgitt oss det. Og det innebærer også et stort fremstøt for hele vår bevegelse og den nasjonale sak. Vi tråtte ikke tilbake, og vi er nu på full fremmarsj. Alle må forstå at nu gjelder dette berømte skipportaket som vi her i Norge skal ha vårt spesielle anlegg for. Det gjelder nu i de kommende måneder mere enn en valgkamp, det er den avgjørende kamp for makten som er begynt, og det er en avgjørende kamp for Norges skjebne som vi nu er oppe i. Det er klart for oss alle sammen at det er ikke en kamp for makten for maktens skyld, det er ikke for vår egen skyld, men det er en kamp for makten i dette folk fordi vi vet at vi bærer det frem som er til det norske folks beste. Vi vet at det som vi vil, som NS står for, det er innbegrepet av det som det norske folk vil i virkeligheten, det som vil frem i det norske folk.

Vi må forstå at da nytter det ikke å gå inn for saken overfladisk. Hver enkelt må gå fullt inn i arbeidet, hver på sin plass. Vår bevegelse må bli en kamporganisasjon, en helstøptkamporganisasjon hvor alle tilhengere blir innrullert som faste kamppeller. Det er den eneste måte å skape en virkelig slagkraftig organisasjon på. Her i Oslo har vi noe slikt som 10.000 tilhengere, og det gjelder nu å få dem fast organisert. Det er hvert NS-medlems plikt å få disse folk inn i rullene. Den dag da vi i Oslo har disse 10.000 NS-folk innrullert med sin faste medlemsbok, sin faste medlemskontingent, og sitt ansvar til å gjøre et fast og bestemt arbeide, da er vi den sterkeste makt her i hovedstaden. Det er alle NS-folks plikt nu ubetinget å gå inn for dette, og ikke slippe av i disse ting. Gå inn for å hverve nye medlemmer. Få dem i rullene. Få dem på plass. Få dem satt i arbeide. Husk at disse ting, disse detaljer er det første skritt på veien til seieren.

NS kommer til makten før eller senere, det er sikkert nok, når det rette øieblikk er inne. Og målet for oss gjentar sig, det er ikke denne makt i sig selv, men det er å bruke den til å løse de oppgaver som vi har satt oss. Når vi taler om riksting- og laugsorganisasjonen, når vi taler om økonomisk organisasjon, når vi taler om de andre store saker i vårt program, må de forstå det allesammen at det kan ikke gjennomføres en slik ny ordening uten nasjonal ideelt innstillet kampbevegelse bakom, som presser dette frem, som setter dette ut i livet, og er drivkraften i gjennomføringen av det hele. Ellers får man bare et stort åndløst og utflytende byråkrati. NS skal være den organisasjon som skal bære det hele frem, den statsbærende stand som bærer frem det nye Norge. Vi skal gjenreise Norges enhet, og dernest sikre Norges selvstendighet. Vi gjenreiser Norges frihet, og vi skal søke å nå frem til en ordening med Norges plass i verdensfelleskapet. Vi må først og fremst få en ordening av Norges forhold til våre germanske frendefolk, og på dette grunnlag, på dette brorskap og samarbeide, på dette faste og frie forbund mellem germanske folk, vil vi også litt efter litt reise en ny ordening av verden, et nytt europeisk- et nytt verdens-fellessskap. Det er vårt mål. Det er et stort mål som vi som en liten nasjon arbeider med i. Vi, fortroppen av den germanske rase her oppe mot Ishavet og mot Atlanterhavet, vi har vår plass, og vi har vår oppgave.

Disse aprildagene skulle ha gjort det klart for alle tenkende mennesker, at det er to alternativer som her gis. Enten plutokratiet med Norges undergang som selvstendig rike og som selvstendig folk, eller å støtte opp om den nasjonale bevegelse, og føre den til seier. Jo sterkere den nasjonale bevegelse er, jo sikrere vil Norges selvstendighet kunne gjenreises. Gjenreises i samarbeide med Tyskland, i samarbeide med de germanske folk. Den utenlandske propaganda sier at dette bare tjener Tysklands interesser. Det er det motsatte som er tilfelle. Når den nasjonale samling, når den nasjonale bevegelse er sterk, da er vår stilling overfor Tyskland sterk. Da kan vi hevde Norges selvstendige stilling likeoverfor Tyskland, i begge lands interesser. Vi ser det hele som et interessefellessskap, men ikke på bekostning av Norges interesser. Det skulle være selklart for alle tenkende mennesker.

Derfor støtt NS. Vær med i den norske form av den nye ordens verdensomfattende bevegelse. Med den tyske dikter Schiller kan vi si : Målet er verdig, og prisen er stor. Prisen er stor, men hvis vi allesammen er villige til å betale denne pris, til å bringe dette offer, da blir også sikkert seieren vår, ubetinget og for alltid.